

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 403/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници већа одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Апелациони суд у Београду, се решењем Гж 7703/19 од 23.10.2019. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3441/18 од 21.03.2019. године и уступио предмет Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност за одлучивање о жалби тужиоца па је актом Гж1 494/19 од 27.05.2021. године предмет доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности између судова исте врсте.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности, на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП) у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08 ... 88/18), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Београду.

Према члану 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, виши суд у другом степену одлучује о жалбама на решења у грађанско правним споровима, на пресуде у споровима мале вредности, у извршним поступцима и поступцима обезбеђења и у ванпарничним поступцима. Чланом 24. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Спорови мале вредности према члану 468. ЗПП су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става првог овог члана (члан 33. став 1. ЗПП), и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац у тужби навео не прелази износ из става првог овог члана (члан 33. став 2. ЗПП).

Према члану 469. ЗПП, не сматрају се споровима мале вредности спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, тужилац тражи исплату неисплаћене зараде по основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Куршумлији П 1/06 од 04.08.2006. године којом је Завод за специјализовану рехабилитацију „Жубор“, као послодавац, обавезан да на име неисплаћене зараде исплати износ од 99.139,19 динара са припадајућом законском затезном каматом, као и трошкове парничног поступка. Ради наплате овог потраживања тужилац је покренуо извршни поступак према извршном дужнику Заводу за специјализовану рехабилитацију „Жубор“, који је обустављен решењем И 239/10 од 14.09.2018. године. Одлуком Владе Републике Србије од 17.01.2013. године, основано је Привредно друштво „Жубор“ доо, а даном почетка рада тог друштва престала је са радом Специјална болница за рехабилитацију „Жубор“. Оснивач Привредног друштва „Жубор“ доо је Република Србија. Како тужилац није наплатио своје потраживање из радног односа према Заводу за специјализовану рехабилитацију „Жубор“, које је утврђено правноснажном и извршном пресудом Општинског суда у Куршумлији П 1/06 од 04.08.2006. године, то је поднео предметну тужбу против тужене Републике Србије, као оснивача Привредног друштва „Жубор“ доо, које је правни следбеник Завода за специјализовану рехабилитацију „Жубор“. Први основни суд у Београду донео пресуду П1 3441/18 од 21.03.2019. године против које је тужилац изјавио жалбу.

По оцени Врховног касационог суда, стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3441/18 од 21.03.2019. године је Виши суд у Београду. Ово из разлога што иако тужилац своје потраживање заснива на правима из радног односа, односно по основу рада код послодавца Завода за специјализовану рехабилитацију „Жубор“ који је у међувремену престао да постоји, конкретну тужбу подноси против тужене Републике Србије као оснивача Привредног друштва „Жубор“ д.о.о. које је правни следбеник тужиоцевог послодавца Завода за специјализовану рехабилитацију „Жубор“. Из тога произлази да се у конкретном случају не ради о радном спору, јер тужена није послодавац тужиоца, већ је у питању грађанско правни спор у којем је означена вредност предмета спора од утицаја на утврђивање стварне надлежности суда.

Имајући у виду наведено, а како вредност предмета спора од 99.139,19 динара, не прелази износ из члана 468. став 1. ЗПП, ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о жалби против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3441/18 од 21.03.2019. године у спору мале вредности стварно надлежан Виши суд у Београду, према члану 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

На основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић